♦ bloc-notes ♦

MOMENT CRITIC

Pe câmpul verde al stadionului A. N. E. F., echipa noastră națională susține mâine un nou examen.

Are, de astă dată, ca adversar Suedia. O reprezentativă sub vigoarea căreia, o echipă națională a footballului românesc a capotat, nu de mult, cu 7—1.

Intâlnirea de mâine, deci, însemnează mai mult decât un match obișnuit al echipei noastre naționale. Nu este o simplă întâlnire. Un nou prilej de izbândă. De afirmare.

In obiectivul reprezentativei noastre de mâine este situată obligațiunea unei revanșe.

Trebue să anulăm năframa acelui penibil 1—7 din cariera footballului nostru. Să îi substituim o flamură albă de victorie românească.

Trebue să ne luăm revanșa, asupra Suediei.

Vom reuși?...

Opinia publică, de un optimism incurabil, privește matchul de mâine cu o liniște biruitoare. Suedia... Ei și?... O echipă care a făcut 1—1 cu Cehoslovacia și 2—1 cu Belgia, nu are drept să piardă în fața Suediei.

Raționamentul este just.

N'avem drept să pierdem mâine, prilejul unei revanșe asupra Suediei. Prilejul acesta însă, ne surprinde în cel mai critic moment al footballului nostru. Intr'un moment în care o derută acută stăpânește principiile de selecționare. In care — ca niciodată — alcătuirea echipei noastre naționale este patronată de incertitudini, de contraziceri, de experiențe...

Aproape toți «senatorii de drept» ai reprezentativei noastre sânt extenuați. Sânt scoși din formă.

In locul lor opinia publică indică — fără nici un risc al răspunderilor — nume noui. Speranțe.

Operațiunea este simplă. O simplă substituire. Dar riscul acestei substituiri este indiscutabil.

Iată dece, în afară de valoarea adversarului, matchul de mâine cu Suedia îl considerăm picat într'un moment critic, pentru noi.

Vom reuși să trecem și acest obstacol?...

Sperăm. Cu atât mai mult, cu cât o victorie ar însemna pentru noi și izbânda unei experiențe...

GEORGE FULGA

Calendarul internațional al Franței

PARIS. — Federația franceză de football și-a alcătuit, după cum urmează, calendarul internațional pentru viitorul sezon:

17 Octombrie: Franța — Elveția (Paris) și Franța B. — Elveția B. (Laussanne.

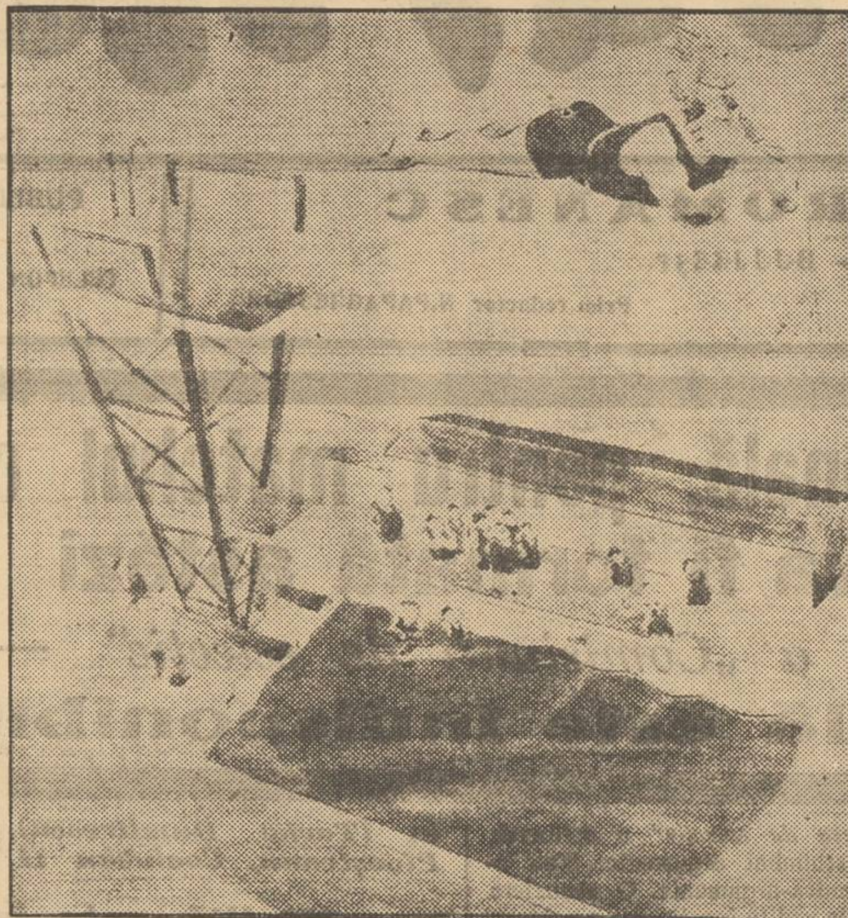
31 Octombrie: Olanda — Franța (Amsterdam).

5 Decembrie: Franța — Italia (Paris).

30 Ianuarie: Franța — Belgia (Paris).

Matchurile Franța — Anglia și Franța — Scoția, n'au încă date fixate.

Campionul...

...Ce figură să le fac ca să le arăt că sunt grozav

Desigur, cea mai grea operațiune pentru venusiști, a constituit-o la Budapesta, matchul cu Ujpest. O operațiune pe care — cu tot regretul nostru și-al celor 2000 de suporteri cari au răgușit în tribună strigând «Haide Venus» — echipa negrilor n'a reușit s'o ducă la bun sfârșit.

Au fost însă, în afară de match, și alte operațiuni dificile.

De pildă: socoteala impusă de diferența de valoare dintre lei și pengöe. Un pengöe costă 30 de lei. Pentru fiecare cumpărătură, deci, jucătorii venusiști trebuiau să înmulțească costul obiectului cumpărat cu 30, pentru ca să aibe în lei, valoarea obiectului.

Albu și Humi — cei doi scoțieni ai echipei — au rezolvat ușor operațiunea aceasta de înmulțire. N'au cumpărat aproape nimic...

In schimb, micul Ene a fost atât de terorizat de nevoia de a înmulți cu 30 tot ceiace cumpăra, încât tot timpul înmulțea:

— Un bilet de tramvai, 30 fileri: 30 × 30 = 9 lei.

— O prăjitură, 50 de fileri: 50 × 30 = 15 lei.

Operațiunea aceasta îl obseda atât de puternic, încât și la lucruri fără valoare în pengöe, răspundea înmulțind.

Intr'o seară, d. maior Dumitrescu l-a întrebat la masă:

— Mănânci o ciorbă?..

— O ciorbă × 30 = 30 de ciorbe!... s'a trezit Ene socotind, în hazul copios al echipei...

*

După cum se știe, Venus a plecat la Budapesta însoțit, printre alții, de d. Camil Petrescu.

Fervenul admirator al negrilor, a citit jucătorilor înaintea matchului cu Ujpest, niște recomandații în privința jocului pe care trebue să-l facă, în versuri...

— Cu atâtea recomandații în versuri, a îngânat Feraru, să nu ne pomenim cu un rezultat prozaic...

Prezicerea lui Feraru, după cum se știe, s'a realizat. Venusiștii n'au reușit să marcheze decât un singur goal, prin Humi (care s'a dovedit, la Budapesta, econom și cu goalurile...), în timp ce Ujpest a perforat de patru ori poarta lui Iordăchescu.

— Noroc, a remarcat d. maior Dumitrescu, că în versurile lui Camil Petrescu s'a găsit și o rimă.

In felul acesta, am marcat și noi un goal. Dacă erau versuri albe, scoteam un rezultat complet alb...

Castor

Pregătiri în vederea campionatului național de marathon

O comisie a F. R. A. compusă din d-nii: ing. Mărăscu, Popovici și Stoian vor examina astăzi pe teren, traseul pe care se va alerga campionatul național de marathon, — care după cum se știe are loc în Capitală în ziua de 11 Iulie crt.

Nu mai e nevoe de speaker

Difuzarea matchurilor internaționale de football e una dintre cele mai frumoase realizări ale Federației de football și Soc. de Radiodifuziune. Căci dacă printr'un calcul de sportivi optimiști am admite că toți sportivii din București sunt la match și că deci n'au nevoie de relatarea pe unde, în schimb pentru sutele de mii de provinciali sportivi, cari nu pot face deplasarea la București, difuzarea matchurilor jucate de naționala României constitue o adevărată fericire.

Mare trebue să fi fost deci panica produsă printre cei cari stăteau cu urechile ciulite la radio, de reportajele ziarelor cari arătau că *„difuzarea matchului România-Suedia e'n pericol"*.

Panica aceasta e perfect justificată, căci între Federația de football și Soc. de Radiodifuziune a survenit un conflict care, pare-se, nu se va tranșa.

Mărul discordiei e speakerul.

D. Vasilescu — căci d-sa e speakerul în cauză — a căzut în disgrația federației. Nu știm precis care-i motivarea, nu cunoaștem cauzele cari au determinat-o, dar un lucru e sigur: federația a anunțat Soc. de radio că nu-l mai acceptă pe d. Vasilescu ca speaker fiindcă etc. etc..

Dar federația nu e contra difuzării matchului. Ea se opune numai speakerului. Căci iată, forul diriguitor al footballului a și făcut o propunere: să „spicuiască" un alt speaker, pe care l-a și desemnat în persoana d-lui Hulea.

Federația susține că reportajul făcut de d. Hulea va fi atât de bun, încât nici d. Vasilescu nu va avea ocazia să-l *Hulea*-scă.

Dar Soc. de radio nici nu vrea să audă de așa ceva. Și cum amândouă părțile se arată intransigente, e posibil ca matchul România-Suedia să n'aibă speaker. Dar numai speaker. Căci postul de emisiune, cu care nimeni nu are nimic, va fi la locul lui.

Ar exista o singură soluție, care să împace și capra federală și varza radiofonică: matchul va fi difuzat chiar de jucători, cari vor face singuri cronica matchului.

Cum? Foarte simplu. Să luăm un exemplu. Baratki a marcat un goal. Până ce mingea să fie repusă la centru, „Gussy" se repede la microfon și-i arde o „spicuială":

— Allo! Allo! Aici Baratki. In minutul 36 am marca un goal de toată frumusețea. Toată lumea mă aplaudă".

Iar pentru cazurile când mingea va fi în joc, se va aplica acelaș sistem. De pildă Vintilă, a observat cum aripa stângă a suedezilor are balonul. Dă fuga la microfon și spune: — Allo! Aici Vintilă. Suedezul demarează pe tușe. Intrerup emisiunea ca să-l mai prind din urmă".

Și desigur că-l va prinde. Te joci cu viteza lui Vintilă?

Am putea da nenumărate exemple cari să dovedească ce ușor și-ar putea face jucătorii cronica matchului.

Prin urmare cearta e inutilă. Nu mai e nevoe de speaker.

Astyanax

ATLETISM

Astăzi, la Praga, prima zi a matchului triunghiular

Formațiile echipelor. Șansele atleților bucureșteni

Astăzi, la Praga, pe grandiosul stadion Masaryck într'un cadru festiv — potrivit de altfel evenimentului — se va desfășura prima zi a celei de a treia ediție, a matchului triunghiular: Praga-Belgrad-București.

Nu poate scăpa nimănui, dar mai ales celor care urmăresc atletismul, importanța acestui mare concurs, care are darul să strângă anual, în capitalele țărilor din Mica Ințelegere, elita atletismului ceh, jugoslav și românesc.

Pentru mișcarea atletică românească, a cărui program internațional se rezuma până acum doi ani la o singură manifestațiune, aceia a jocurilor balcanice, matchul triunghiular constitue un nou și puternic stimulent.

UN ISTORIC

Inființat în 1935 din inițiativa ligii Muntenia primul match triunghiular s'a desfășurat la Belgrad și a revenit cu ușurință atleților din Praga.

Cu aceiaș ușurință în anul următor la București, atleții din Praga au cucerit primul loc. Bucureștenii și belgrădenii au ocupat locurile următoare.

Ce se va întâmpla azi la Praga?

Fără a fi cineva specialist în materie, va recunoaște că și de data aceasta atleții din Praga vor câștiga matchul. Superioritatea atleților de pe malurile Moldavei va fi și mai netă, cu cât ei concurează pe teren propriu: fără a fi handicapați de un voiaj care atât pentru belgrădeni, dar mai ales pentru bucureșteni a fost extrem de obositor.

Ca și în trecut lupta cea mare se va da pentru locul doi, între echipele orașelor București și Belgrad, care se par a fi și în acest an de forțe egale.

EXAMENUL SPORTIV

In cursele de sprint lupta este extrem de deschisă; cehii Hane și Huml, belgrădeanul Bauer și Iordache sunt de forțe sensibil egale.

Superioritatea celor din Praga începe cu alergarea pe 400 metri unde Knenicky va domina. In urma lui Nemes, dacă este într'o zi bună poate ocupa locul doi. La 800 și 1500 m. cehii Kasicki și Dahal și belgrădeanul Gorsek par a fi cei mai buni, un semn de întrebare rămân bucureștenii Nemes și Căpușan pe 800 metri, care pot termina foarte aproape.

Cursa de fond va ocaziona o luptă aprigă între Krevs — Dinu Cristea și Pivonka. Belgrădeanul are cele mai multe șanse, ținând seama că Dinu Cristea este slăbit de pe urma recentei boli suferite.

La lungime cehii vor domina net, tinerii Lupan și Popovici nu pot să treacă în acest moment peste 6 m. 70, ori cehii vor atinge desigur 7 metri.

La înălțime superioritatea celor din Praga va fi și mai evidentă. Galanda a reușit în acest an 1 m. 90. Vă puteți imagina ce șanse pot avea în această probă Herold și Mathias cu cei 1 m. 79!

La prăjină se schimbă situația: reprezentantul nostru Eilhardt are o primă șansă, cehul Patocka și belgrădeanul Bakov sunt mai slabi ca reprezentantul nostru care actualmente poate trece 3 m. 80.

La disc, avem o serioasă speranță în Havaleț, care dacă este astăzi la Praga, în forma de Duminică trecută poate câștiga, adversarii lui cei mai serioși sunt Kudek, Klent și Freund.

La greutate o victorie sigură și netă a lui Danda, reprezentanții noștri Marian și Havaleț nu pot avea nici o șansă.

La suliță, Vămanu într'o zi bună poate ocupa un loc care să ne facă cinste, totul depinde de forma cehilor.

Ștafetele sunt la discreția celor dela Praga, iar la 400 m. garduri, cehii ca de obiceiu vor domina.

FORMAȚIILE ECHIPELOR

Iată acum și formațiile echipelor:

100 m.: Bauer, Kling (B), Iordache-Crăciun (Buc.), Hane, Huml (P).

400 m.: Nikhazy - Bauscak (B); Nemeș - Lupașan (Buc.); Knenicky - Kratky (P.)

800 m.: Kosicky - Kratky (P); Gorsek - Nikhazi (B); Nemeș - Lăpușan (Buc.)

1500 m.: Otahal - Truka (P); Dinu Cristea - Necula (Buc.); Gorsek-Krews.

5000 m.: Krevs - Rem (B); Pivarka-Hașek (P); Dinu Cristea.

400 m. garduri: Stefanovic-Vucevici (B); Lăpușan - Lazar (Buc.) - Kosicky-Kubicek (P).

lungime: Stefanovici — Vucevici (B.); Vasolabe - Hoffmann (P); Lupan și Popovici (Buc.)

înălțime: Galanda - Kuhmund (P); Mathias - Herold (Buc.); Telesko - Mickici (B).

prăjină: Eilhardt - Popovici (Buc.); Patocka - Noldrik (P); Bakov-Banscack (B.)

disc: Kudek - Freund (P); Havaleț-Marian (Buc.); Klent-Bajovics (B).

greutate: Klent - Vucevics (B); Donda - Kudek (P.); Marian - Havaleț (Buc.)

suliță: Vămanu - Mathias (Buc.); Novak - Dvorak (P); Sangda - Mikolic (B.).

Stadiul Român și Viforul Dacia

Două cluburi de bază ale atletismului românesc

Echipa Viforul Dacia, care a câtigat Cupa Regele Carol

In cadrul «Zilei Sporturilor», această înălțătoare sărbătoare a sportului, atletismul românesc și-a cinstit și el campionii.

Respectând o tradiție și împlinind în acelaș timp o Inaltă dorință, F. R. A. a consacrat Joi pe cel mai meritos club atletic, câștigătorul pe anul 1936 a Cupei donată de M. S. Regele Carol al II-lea, tânăra grupare, Viforul Dacia.

Am avut prilejul altă dată să menționăm ce isprăvi a realizat acest club în atletismul românesc, iar dacă vreodată, se va scri cartea a atletismului, atunci numele Viforului Dacia și Stadiului Român, aceste două grupări românești, model de energie, entuziasm și dragoste curată pentru sport vor trebui înscrise desigur cu litere de aur.

Astăzi, spațiul nu ne îngădue mai mult, de cât să cităm numele acelora care au contribuit prin calitățile lor fizice, prin munca desinteresată, să aducă Viforului Dacia această binemeritată răsplată.

Din garda de atleți a clubului gal ben nu vom uitat astfel aportul adus de: Negru, Marian, Lăpușan, Lupan, Sterian, Calistrat, Bran, Ghițescu, Lazăr, Moga, Comănescu, Necula Cucu și alții mai tineri a căror nume ne scapă.

Dintre conducători pe: Th. Popovici, Schweitzer și Beju, cari s'au identificat de mult cu gruparea de pe Dorobanți.

Stadiul Român ș Viforul Dacia sunt nume care s'au săpat adânc în istoria sportului la noi în țară. De aproape un deceniu ele reprezintă cu cinste elita atletismului românesc în țară și în străinătate.

Câte din grupările sportive românești se pot mândri cu un asemenea palmares?

CAMOR

In goană după glorie

de Emil Iencek

VII

— Nu vezi, un neisprăvit! Iți pierzi vremea și banii cu el. N'o să facă nimic. Mai bine te-ai îngriji de clienții tăi care îți aduc de lucru și bani.

— Eh, protesta scurt Sebastian. Tu nu știi, nu înțelegi, ești femee, ai să vezi la urmă. Și se îndepărta fără vreo vorbă, îngândurat, în țeasta lui încâlcindu-se zeci și diferite calcule pentru găsirea unei sisteme de cuplaj, de multiplicație, cât mai propice. Il frământa aflarea unei combinații de eter cu benzină albastră, pentru realizarea unui combustibil fulminant, groaznic, care să permită o viteză de bolid: dar totuși să nu distrugă așa de iute bujiile.

Bujiile.

Cheltuise cu ele o avere. La fiecare antrenament asvârlea 2-3 ca pe niște măsele stricate. Și numai una singură costa 200—300 lei. Lui nu-i mai cerea nimic.

Știa că Lupescu, bătrânul, — moșier cu tact și acareturi, — pusese în cele din urmă piciorul în prag și nu-i mai acorda nici o subvenție.

Dădea Sebastian, dădea dela el, din banii lui, din resursele lui, din rezervele lui chiar. Nu ezita să dea. Nu regreta niciodată. Plătea fără murmur. Cu toată inima și cu o nădejde încăpățânată, neclintită, ca și când ar fi fost sigur că-i va obține înapoi. Dădea, sau mai bine zis, dăduse într'una.

Pentru ce?... Pentru cine?

Pentru mine, își răspunse singur Adrian. Ca să mă reabilitez. Ca să mă ridic. Și astfel să ne redresăm amândoi. Să ne achităm datoriile. Să câștigăm tot ce am cheltuit. Să-mi refac renumele, iar el să-și atragă faima unui excelent mecanic. Și eu pierd mereu, constata Adrian. Sunt înfrânt regulat. Cu o regularitate exasperantă. Pierd și curse și bani. Și datoriile cresc.

Fug de atâta vreme după o reabilitare.

Gonim amândoi așa, nemânați de nimeni, — ci numai de ambiția de a ne ridica. De dragul numelui și, implicit, al banului. Arși de perspectiva unei acumulări rapide de beneficii, riscăm viața, cheltuim frenetic și ne pierdem timpul. Prinși în vârtejul nevrozei acesteia nu vedem decât triumful prezumtiv. Viziunea străzilor ghiftuite cu afișe purtând numele și poza noastră, — asul și mecanicul său, — articole, elogii, în toate ziarele, perspectiva asta ne înfierbântă și mai mult. Ne vâjâie în urechi continuu, interzicând să mai vedem altceva, să mai avem alt țel, alt sens al existenței, altă logică a vieții decât goana asta după glorie, decât „bomba" pe care avem s'o facem să explodeze.

La ce bun?

De undeva din lăuntrul lui, în liniștea asta, venise așa, ca dintr'un fund, dintr'un ungher necunoscut, cuvintele „la ce bun"?

Tresări în el, parcă se redeștepta puțin.

Așa e. La ce bun?

O dilemă grea, apăsătoare începu să-l tortureze. Așa era el. Cu intenții și dorinți mari. Dar nehotărât. Și dacă n'ar fi fost Sebastian ar fi abandonat, ratat și înăcrit de insuccese, sportul lui favorit.

Și apoi, tot din el, altceva, alt gând: dar dacă voiu învinge?... Și voi avea iar bani?...

Ultima întâlnire cu Mayo a fost atât de fadă, de lipsită de viață și de anostă, încât dacă ar fi știut dinainte, dacă i-ar fi spus cineva că Maya ar putea să fie atât de schimbată, că prezența lui nu va mai însemna decât un simplu și mare zero, ar fi renunțat la vizită sau l-ar fi luat la bătaie pe informator.

Dar acum, în înfrângerea lui, avea o liniște ascunsă, undeva în el, în adânc, că se convinsese din plin de zădărnicia oricărei insistențe. Se convinsese că «marele și frumosul as» cum îl mângâia ea, nu mai era, acum, după nici trei ani de când o cunoscuse, decât un ins care supără, care indisplace sau în cel mai convenabil caz un om care nu spune nimic, care nu valorează, care nu stingherește, dar nici nu atrage atenția.

La început persista să creadă că Maya fire ambițioasă, impulsivă, orgolioasă și cu capricii, nu se mai uita la el, îl ura chiar, sau el îi căzuse în disgrație din cauza înfrângerilor.

O știa tare mândră și-și da perfect de bine seama că ea nu putea suporta bobârnace, nu putea trece drept dulcineea unui sportman mediocru, unui învins în repetate rânduri.

— A, nu, e groaznic, nu mai pot scoate capul în lume fără să nu fiu întâmpinată cu întrebări de soiul ăsta.

— Dar ce e dragă cu Adrian al tău...

— Ce i s'a întâmplat lui Adrian? E bolnav?...

Intrebări unele mai agasante, mai revoltătoare și mai enervate ca altele.

Adrian a încercat să spună ceva dar Maya a și izbucnit.

— Și cred că-ți imaginezi ce nervi îmi faci. Vai, dar ne nervi. Ingrozitor. In cele din urmă, bine înțeles, a trebuit să spun că eu habar n'am că nu cunosc pricina performanțelor tale deoarece nu mai suntem împreună, nu mai suntem prieteni.

— Ați rupt legătura?

— Nu vă mai iubiți?

— Ei bine, dragă Adriene, alte întrebări, alți nervi, alte dureri de cap.

Dar cel puțin acestor întrebări le-am mai putut da un răspuns, am putut trece mai ușor peste ele...

Adrian a vrut să spună ceva dar gâtlejul îi era secat. Ar fi vrut să se mire cu glas tare cum Maya n'a știut ce să replice în chestia sportivă și a găsit mult mai ușor o scuză, o justificare pentru ruptura dintre el și ea.

Cum? o javră de motocicletă, o performanță care în esența nu-i decât tot ce poate fi mai efemer și aiurit, i-a produs bătaie de cap și nervi iar tocmai ceeace considera și mai temeinic mai durabil, — dragostea lor, — să fie un obstacol mai, ușor neînsemnat într'o convorbire ocazională?

Ar fi vrut s'o chestioneze, despre multe. Spre pildă s'o întrebe dacă pentru ea motocicleta, performanța lui e mai presus decât orice, sau e ceva secundar.

Dar a renunțat. Dezinvoltura cu care ataca subiectele, ușurința cu care sărea intenționat peste acest punct, peste o revenire pe care el o dorea mult de tot, aerul ei prieteno și enervat, i-a pus un căluș în gură, mai, mai să-l sufoce.

Apoi, după un răstimp vorbind așa ca să nu tacă sau poate fiindcă îi era teamă de un răspuns prea categoric, el, omul dârz, al isprăvilor meritorii a întrebat-o cu ton dulceag, aproape rugător.

Dacă se va reabilita, dacă va câștiga camionatul mondial.

După ce-a strâmbat năsucul, suindu-l mai în vânt, după o grimasă de vedetă de revistă, și după ce a protestat asigurându-l de imposibilitatea de a mai eși cu el în societate n'a putut touși să ascundă că undeva, în orgoliul ei, își făcuse loc perspectiva aceasta plăcută: Adrian campion mondial. Succes imens, fotografii, interview-uri și ea alături de el.

(Va urma)